

III. Spremberger Dialekt.

Grodkojska rěc.

Lužki.

Na Lužcynej górze pola Syjka su něga Lužki swój wjazym měli. W ten cas, hako woni hyšće na tej gorje a wu njej bydlachu, běšo raz jadyň bur wšykno swoje přemoženje zgubił, ale bžez winy. Ten bur běšo słyšał, až we rozpadankach togo grodu, kěňž něga serbski kral na tej górze běšo hobydlił, jogo pokład jo s'chowany. We swojej nuzy zebrašo se, aby šel za nim kopat. Najpěrej pytašo sebi flack, gžož mjenjašo najskerej ten pokład lažecy potrěchiš. Toš hugleda napřismo želazne žurja, te wón wotcyni a přižo do dlujkego, sámneho ganka. Akož we nim niži poł štundy pochojžił běšo, bywašo swětlej; tož huglěda nazdala někake, žiwne žywěňka, kotarež šake mějachu cynjenje; někotare teke grajachu a rejowachu. Gaž te Lužki se na njogo běchu doglědali, přižo jadyň wot nich, kěňž mějašo wjeliku heju, a hopraša jog, co by kšěl. Ten burik zebra se a hupowjeda jom' wšyknu swoju njegluku. Gaž dogronił běšo, žašo ten ludk k njomu: Wěm, až sy prawje gronił; tebje dej bys pomožone: kužde přezpołnje bužo plon si dó jšpy přichadaš, tomu dejš jagły jě sé daš, potym moš jomu swoju hutřobu zjawiš a wón bužo si twoje žydanje dopełniš. Gžož pak by skomužił jomu jagły předstawiš, ga njeby nigdy wěcej ku tebje přišel; w ten cas pak glědaj se, aby niga za nikul nic na tu góru wěc njestupił, howacej by se si trašne końcowanje dotyknuło. Ako to ten ludk běšo hrjakt, zwignu se naraz trašne šumjenje a šwarcanje, až našomu burikoju se zecnu a gaž běšo po chyli zasej se zmógl, namaka se we swojej špě. Nazajtra w přespołdnjo 12 dojžo kradu ten zlubjony plon. Burik nasyši jog a hupřosywši sebje pěnjezy jich dosta. Wot togo casa přichadašo plon w kuždučke přezpołdnje a to žěšo tak wšen cas, doniž bur se myslašo, až tych pěnjez ma dosć. Na to skomuži wón plonoju jagły dawaš a plon se wěcej njepokaza. —